

GIA ĐÌNH VÀ KỶ NIỆM

Lê Xuân Mai

Tổ Công đoàn Bộ môn TACB&CN, Khoa Ngoại ngữ

Tháng 6 với nhiều ngày kỷ niệm như ngày Quốc tế thiếu nhi (01/6), ngày Môi trường thế giới (05/6), ngày Nhà báo Việt Nam – ngày Báo chí Cách mạng Việt Nam (21/6) và đặc biệt hơn hết trong năm 2021 là kỷ niệm 20 năm ngày Gia đình Việt Nam (28/6). Ngày này làm tôi nhớ lại những kỷ niệm với gia đình lớn của mình ...

1

Những năm đầu của thập niên 80, khi con gái đầu lòng được sinh ra, BA đặt tên con gái không có chữ “THỊ”. Nhiều người trong họ tộc thắc mắc vì sao BA không theo thói quen của cộng đồng từ xa xưa. BA vui vẻ trả lời: *“Vì tui không muốn bó buộc con gái phải chịu cảnh phong kiến tiêu cực. Con gái cũng như con trai – con nào cũng là con, tui thương đều như nhau”*. Tôi chính là đứa con may mắn ấy khi được sinh ra và lớn lên trong môi trường gia đình bình đẳng, không hề bị chịu hoàn cảnh “trọng nam, khinh nữ”.

2

Những năm cuối của thập niên 90, thời điểm tư vấn cho con gái chọn nghề sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học, BA cũng góp phần quan trọng. Tôi rất thích và chọn nộp đơn thi vào Đại học Cảnh sát. Tôi muốn trở thành công an – người giúp giữ kỷ luật, trật tự và nề nếp cho xã hội. Tôi mong muốn góp phần để giữ cho mọi người trong xã hội có đạo đức chuẩn mực, lối sống lành mạnh và theo đúng kỷ cương, pháp luật của nhà nước. BA đã hỏi tôi: *“Theo con thì phòng bệnh và chữa bệnh, chúng ta nên ưu tiên cái nào?”* Tôi đã nhanh chóng trả lời theo quán tính: *“Dạ, dĩ nhiên là phòng bệnh vẫn hơn.”* BA tôi cười nói: *“Vậy giữa công an và cô giáo thì con nghĩ con nên chọn học nghề nào?”* Tôi im lặng. BA tôi ngừng một lúc rồi nói tiếp: *“Những nghề lành mạnh*

đều góp phần giúp xã hội tốt đẹp. Nhưng nếu con muốn rất trực tiếp góp phần kiến tạo xã hội tốt đẹp thì sao con không bắt đầu từ việc nâng cao nhận thức của công dân từ sớm thông qua giáo dục. Khi con người có ý thức tốt thì cộng đồng và xã hội sẽ tốt đẹp”. Rồi BA tiếp lời: “Trở thành cô giáo thì con còn tiếp nối giấc mơ dang dở của mẹ khi phải hi sinh bỏ dạy để nghỉ ở nhà chăm sóc con cái và nhà cửa”. Và thế là tôi nộp đơn vào ngành sư phạm. Và... tính tới thời điểm này, khi tuổi nghề của tôi cũng gấp gần 02 thập kỷ thì sự tư vấn chọn nghề của gia đình dành cho tôi vẫn còn đúng đắn.

3

Những năm đầu của thế kỷ 21, trước khi tôi chuẩn bị đi học cao học ở nước ngoài thì cần tham gia khóa học chuẩn bị ở Hà Nội 10 tuần. Tôi chưa từng đi xa như vậy một mình bao giờ dù tôi không còn nhỏ. BA tôi đã mua vé xe lửa, cùng đi với tôi ra Hà Nội. Xem tôi ổn định chỗ ở. BA ở lại vài ngày để giới thiệu tôi với gia đình người bạn của BA ở Hà Nội phòng trường hợp tôi cần trợ giúp khẩn cấp. BA còn mua bản đồ xe buýt và hướng dẫn cách đi xe buýt cho tôi. BA cho tôi tự bắt xe buýt để kiểm tra xem tôi có thể tự lập được khi BA về lại Cần Thơ. Một em đồng nghiệp biết chuyện thì trêu tôi: “Chị ơi, nếu giấy tờ nhập cảnh dễ thì chắc BA chị sẽ đưa chị qua tận bên đó học luôn quá!”. Tấm lòng, tình yêu thương và sự quan tâm của cha mẹ dành cho con cái luôn bao la như vậy.

Tôi cảm thấy mình may mắn khi được sinh ra và lớn lên trong môi trường gia đình luôn có sự yêu thương, hỗ trợ nhưng không nuông chiều con cái. Gia đình cố gắng giáo dục con cái thành công dân tốt, và tôi tự nhủ dù ở đâu và làm gì thì cũng luôn nỗ lực để xứng đáng với tấm lòng và mong đợi của cha mẹ dành cho.

Xin mượn lời trong bài hát **CHO CON** của nhạc sĩ Phạm Trọng Cầu để kết bài viết:

Ba mẹ là lá chắn,
Che chở suốt đời con
Khi con là con ba,
Con của ba rất ngoan

*Khi con là con mẹ,
Con của mẹ rất hiền.*

*Rồi mai con khôn lớn,
Bay đi khắp mọi miền,
Con đừng quên con nhé
Ba mẹ là quê hương.*